

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích, rozhodl samosoudkyně JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D. ve věci žalobce J. K., proti žalované České správě sociálního zabezpečení, IČ 00006963 se sídlem Křížová 1292/25, 150 00 Praha 5, Smíchov, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 8. 2016, č. j. X/46091-KRM,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí** žalované ze dne 9.8.2016, č. j. X/46091-KRM **se zrušuje** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. **Žádný** z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Žalobou doručenou krajskému soudu dne 31.10.2016 bylo zahájeno řízení o přezkum zákonnosti rozhodnutí žalované uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“). Rozhodnutím

žalované byly dle § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb. a § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnuty námitky žalobce proti rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení č. I, II ze dne 13.5.2016 č. j. X/X. Výše uvedeným rozhodnutím prvního stupně č. I byl žalobci přiznán ode dne 19.7.2014 invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně, rozhodnutím č. II mu pak byl ode dne 7.12.2015 přiznán invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně. Žalobce se přitom ve svých námitkách domáhal klasifikace svého postižení jako invalidity třetího stupně, kdy tvrdil, že pokles jeho pracovní schopnosti odpovídá minimálně hodnocení 70% a nesouhlasil se zdravotním posudkem, který provedl správní orgán prvního stupně.

Žalobní body:

Žalobce namítá, že závěry zdravotního posudku ze dne 27.7.2016 č. j. LPS/2016/405-NR-KRH-ČSSZ jsou v rozporu s lékařskými nálezy, zejména s infektologickým ambulantním nálezem MUDr. V. ze dne 8.2.2014 a infektologickým ambulantním nálezem MUDr. C. ze dne 23.1.2015. Ačkoliv výše uvedený zdravotní posudek, na kterém založila žalovaná napadené rozhodnutí, stanoví za den vzniku invalidity žalobce den 19. 7. 2014, zpráva MUDr. V. již dne 8.2.2014 prokazuje pozdní fázi onemocnění lymfské boreliózy. Posudkový lékař však tuto skutečnost neakceptoval a za posudkově významnou považoval až diagnózu neuroboreliózy ze dne 19.7.2014 s tím, že nelze přesvědčivě doložit, zda se jednalo o nově vzniklé onemocnění, nebo šlo o relaps „nedolčeného“ staršího onemocnění.

Dále žalobce uvádí, že ze zprávy MUDr. C. ze dne 23. 1. 2015 je patrné, že k tomuto datu již u něj bylo nalezeno III. stadium chronifikace onemocnění lymfské boreliózy. Došlo tedy k pochybení ohledně stanovení stupně invalidity.

Žalobce rovněž rozporoval závěr posudkového lékaře spočívající v tom, že se v jeho případě nejedná o těžké funkční postižení, charakterizované chronickým pozdním stádiem. Lékař uvádí, že závažnější postižení je konstatováno až v nálezu HN Pardubice ze dne 7.12.2015, kde je sice konstatována organická deteriorace s postboreliovým syndromem a počínající poruchou kognitivních funkcí, ta je však bez těžkého postižení pohyblivosti. Žalobce poukazuje na nález MUDr. D., odborného ortopeda, ze dne 11. 6. 2015, který ve své zprávě uvádí, že stav lokomočního aparátu žalobce nedovoluje systematickou staticko-dynamickou zátěž, což odporuje závěrům posudkového lékaře.

Na závěr žalobce dodal, že posudkový lékař postupoval v rozporu s § 3 odst. 1 vyhlášky č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“), kdy ve svém hodnocení uvedl, že nebyly zjištěny žádné další posudkově významné skutečnosti. Žalobce s uvedeným tvrzením nesouhlasí, jelikož v jeho případě se jedná o komorbiditu onemocnění, což navrhuje prokázat výše uvedenými lékařskými zprávami MUDr. V. a MUDr. C., lékařskou zprávou-odborným ortopedickým nálezem ze dne 11. 6. 2015, lékařskou zprávou infekční ambulance KN Pardubice ze dne 7.12.2015 a lékařskou dokumentací vedenou praktickou lékařkou MUDr. N. Mnohočetnost onemocnění pak měla dle žalobce býti zohledněna při stanovení stupně invalidity, jak uvádí citovaná vyhláška.

Vyjádření žalované:

Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že vydaným rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí ČSSZ č. I č. j. 7140 703 3667 ze dne 13.5.2016 o přiznání invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně od 19.7.2014 a rozhodnutí č. II č. j. X ze dne 13.5.2016 o zvýšení výše invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně na invalidní důchod druhého stupně od 7.12.2015. Námitky žalobce byly zamítnuty. V rámci řízení o námitkách byl zpracován další posudek ČSSZ Hradec Králové a ani jím nebyl žalobce uznán invalidním ve třetím stupni invalidity, naopak došlo k posouzení shodnému s původním posudkem OSSZ Ústí nad Orlicí ze dne 30.3.2016.

Dále žalovaná uvedla, že důvodem uznání invalidity nejsou subjektivní pocity a úvahy žalobce, ale pouze posudková rozvaha vycházející z objektivně zjištěného zdravotního stavu. Pouze posudkový lékař OSSZ a ČSSZ je ze zákona oprávněn posoudit zdravotní stav žadatele o invalidní důchod, vyhodnotit lékařské zprávy a nálezy, přiřadit zjištěné zdravotní postižení jako rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pod položku stanovenou vyhláškou o posuzování invalidity a určit, o jaký stupeň invalidity se jedná. V daném případě pak nebyl doložen vznik dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu odpovídající poklesu pracovní schopnosti minimálně o 70%, což by odpovídalo invaliditě třetího stupně. Žalovaná pokračovala tvrzením, že žalobce je schopen se zapojit do pracovního poměru se sníženými nároky a pracovními omezeními na zkrácený pracovní úvazek, například v chráněné dílně, rovněž může absolvovat pracovní rekvalifikaci. Ač byla míra zdravotního postižení klasifikována na horní hranici invalidity druhého stupně, charakter postižení nepostačuje k odůvodnění nejvyšší míry poklesu pracovní schopnosti.

Na závěr žalovaná uvedla, že při rozhodování vycházela ze zpracovaných posudků a dostatečně se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádala s předloženými lékařskými zprávami. S ohledem na skutečnost, že žalobce rozporoval datum vzniku a stupeň invalidity, navrhla žalovaná zpracování nového posudku u příslušné posudkové komise MPSV ČR, v souladu s § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, který by znova posoudil datum vzniku invalidity a její stupeň. Dále žalovaná uvedla, že rozhodnutí ve věci samé nechává na úvaze soudu.

Rozhodné okolnosti ve věci:

Na základě žádosti žalobce byl OSSZ Ústí nad Orlicí dne 30.3.2016 zpracován MUDr. N. posudek o invaliditě, z něhož vyplynulo, že žalobce trpí lymskou boreliózou, pravděpodobně v její návaznosti též úzkostně-depresivní poruchou a rovněž psoriasis vulgaris (lupénkou). Posudek dospěl k závěru, že žalobce byl v období od 19.7.2014 do 16.12.2015 ve stavu lehkého funkčního poškození, kdy hlavní příčinou byla lymská borelióza a míra poklesu pracovní schopnosti byla stanovena na 35%. Od 7.12.2015 byl stav žalobce přehodnocen na středně těžké funkční poškození, přičemž míra poklesu pracovní schopnosti byla stanovena na 50%. Na základě výše uvedeného posudku byl

žalobci rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení č. I ze dne 13.5.2016 č. j. X/X přiznán od 19.7.2014 invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně a rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení č. II ze dne 13.5.2016 č. j. X/X mu byl přiznán od 7.12.2015 invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně.

Proti výše uvedeným rozhodnutím podal žalobce včasné námitky, kdy namítal zejména to, že nebyly zhodnoceny následující skutečnosti: závažnost postižení nervové soustavy, výsledek imunologického vyšetření ELISA a imunoblotu W-B, zda jde o přechod do vleklého průběhu, zda a jak často dochází k relapsům nebo zda jsou změny trvalé. Dále upozornil, že nebylo využito § 3 vyhlášky o posuzování invalidity a nebylo mu umožněno se osobně vyjádřit. Žádal, aby byla klasifikace změněna na těžké funkční postižení s hodnocením poklesu pracovní schopnosti 70% a přičtením 10 procentních bodů dle § 3 vyhlášky o posuzování invalidity. Na základě námitek žalobce byl dne 27.7.2017 posudkovým lékařem MUDr. S. vypracován další lékařský posudek, který dospěl k závěrům srovnatelným s předchozím posudkem, kdy v období od 19.7.2014 do 6.12.2015 přiznal žalobci invaliditu prvního stupně a míru poklesu pracovní schopnosti na horní hranici rozmezí, tj. 35%, a od 7.12.2015 pak invaliditu druhého stupně s mírou poklesu pracovní schopnosti rovněž na horní hranici rozmezí, tj. 60%. Na základě tohoto posudku pak žalovaná vydala napadené rozhodnutí, ve kterém zamítla námitky žalobce s odůvodněním, že MUDr. S. podrobně prostudoval předchozí posudek MUDr. N. a shledal, že posouzení bylo provedeno správně a dostatečně podrobně. Posudkový lékař sice uznal, že na zdravotním stavu žalobce se postupně podílelo více zdravotních postižení, nedospěl však k závěru, že by tato postižení ve své kombinaci odůvodňovala přiznání invalidity třetího stupně.

Posouzení věci krajským soudem:

Na základě podané žaloby nařídil soud posudkové komisi MPSV ČR v Hradci Králové v souladu s § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, vypracování posudku zdravotního stavu žalobce, který měl zejména odpovědět na otázku, o invaliditu jakého stupně se u žalobce jedná a k jakému datu tato invalidita vznikla. Znalecký posudek byl posudkovou komisí vypracován dne 20.4.2017 a dospěl k závěru, že, ač se snížení pracovní schopností žalobce nachází na hranici stanovené vyhláškou pro dané onemocnění, tj. 60%, nelze ani při připočtení ostatních zdravotních postižení dojít k závěru, že u žalobce již postižení pokročilo na úroveň invalidity třetího stupně. Posudková komise však dospěla k závěru, že okamžik vzniku invalidity byl stanoven nesprávně a stanovila za den vzniku invalidity prvního stupně 26. 5. 2014 a za den vzniku invalidity druhého stupně 19.10.2015.

Vzhledem ke skutečnostem, že posudková komise se ve svých závěrech odchýlila od závěrů posudkových lékařů ve správním řízení, ale na druhou stranu nevyhověla žádosti žalobce o posouzení jeho zdravotních obtíží jako invalidity třetího stupně, přistoupil soud k zadání srovnávacího posudku, jehož vypracováním pověřil posudkovou komisí MPSV ČR v Brně. Dle závěru tohoto srovnávacího posudku ze dne 21.6.2017 byl žalobce od 26.5.2014 do 18.10.2015 invalidní v prvním stupni, kdy se jednalo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35%, nejvýše

však 49%. V období od 19.10.2015 do data vydání napadeného rozhodnutí byl pak žalobce postižen invaliditou druhého stupně, kdy se u něj jednalo o pokles pracovní schopnosti nejméně o 50%, nejvýše o 69%.

Krajský soud zdůrazňuje, že posouzení zdravotního stavu žalobce je otázkou vysoce odbornou, a že při svém rozhodování vychází z šetření posudkových komisí, jelikož nemá ani odborné znalosti, ani kompetenci tuto odbornou otázku sám zkoumat. Jak uvádí Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21.9.2017 č. j. 10 Ads 179/2016 – 43 (dostupný stejně jako další citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz)

Posouzení míry poklesu pracovní schopnosti je otázkou odbornou, medicínskou a rozhodnutí soudu tak závisí především na odborném lékařském posouzení. Správní soud si proto nemůže učinit úsudek o této otázce sám. Podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci provádění sociálního zabezpečení, posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudkové komise jsou oprávněny posoudit pokles pracovní schopnosti a zaujmout posudkové závěry o invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Posudkové řízení je specifickou formou správní činnosti (srov. § 16a zákona č. 582/1991 Sb.) spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství. I tyto posudky nicméně hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. a v případě potřeby může zejména uložit též zpracování posudku soudem ustanoveným znalcem z oboru posudkového lékařství.

Posudek posudkové komise ministerstva splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti, pokud se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, včetně těch, jež namítá posuzovaný, a ze kterého je zřejmé, že zdravotní stav posuzovaného byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace. Takový posudek je zpravidla stěžejním důkazem pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. Procentní míru poklesu pracovní schopnosti posudková komise vyhodnotí podle charakteru zdravotního postižení na základě vyhlášky č. 359/2009 Sb., přičemž zdravotní postižení podřadí podle jeho druhu a intenzity pod příslušnou kapitolu, oddíl a položku přílohy k této vyhlášce, a současně odůvodní stanovenou míru poklesu pracovní schopnosti v rámci zde stanoveného rozpětí. Je-li příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce více zdravotních postižení, jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se nesčítají; v tomto případě se určí, které zdravotní postižení je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce (§ 2 odst. 3 vyhlášky č. 359/2009 Sb.). Pouze v případě, kdy by byl v důsledku působení dalších zdravotních postižení pokles pracovní schopnosti vyšší než horní hranice míry poklesu pracovní schopnosti určená podle rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici podle § 3 odst. 1 citované vyhlášky zvýšit až o 10 procentních bodů (srov. Rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25.9.2003, čj. 4

Ads 13/2003-54, ze dne 6.8.2008, čj. 3 Ads 45/2008-46, ze dne 3.4.2013, čj. 6 Ads 158/2012-24, nebo ze dne 13.1.2013, čj. 6 Ads 45/2013-25).

V souladu s výše uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu pak soud zkoumal, zda posudky vypracované posudkovými komisemi MPSV v Hradci Králové a v Brně splňovaly požadavek na úplnost a přesvědčivost s ohledem na žalobní body uváděné žalobcem.

První námitkou žalobce bylo tvrzení, že správní orgán nesprávně stanovil okamžik, kdy u něho došlo ke vzniku invalidity prvního stupně, kdy jako rozhodující žalobce uváděl vyšetření MUDr. V. ze dne 8.2.2014. Dle § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) se jedná o invaliditu prvního stupně, pokud pracovní schopnost posuzovaného klesla o nejméně 35% a nejvýše o 49%. Závěry posudkových komisí daly žalobci částečně zapravdu, když stanovily počátek invalidity u posuzovaného nikoliv na den 19.7.2014, jak bylo uvedeno v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ale na den 26.5.2014. Jako určující okamžik pak oba posudky stanovily den prokázání boreliové DNA v mozkomíšním moku, tj. den provedení lumbální punkce. Ani jeden z posudků však nepovažoval nález MUDr. V. ze dne 8.2.2014 za dostatečný k prokázání snížení pracovní schopnosti o 35%, jak požadoval žalobce, a oba posudky shodně stanovily míru snížení pracovní schopnosti před 26.5.2014 na 25%. Soud dospěl k závěru, že stanovení okamžiku vzniku invalidity prvního stupně u žalobce bylo v posudcích vypracovaných posudkovými komisemi v Hradci Králové i Brně dostatečně a přesvědčivě odůvodněno.

Druhým žalobním bodem bylo namítané nesprávné stanovení okamžiku, kdy u žalobce nastala invalidita druhého stupně, ten přitom uváděl za rozhodující den vyšetření u MUDr. C., tj. 23.1.2015. Dle § 39 odst. 2 písm. b) zákona o důchodovém pojištění se jedná o invaliditu druhého stupně, pokud pracovní schopnost posuzovaného klesla nejméně o 50% a nejvíce o 69%. I v tomto případě daly závěry posudkových komisí žalobci za pravdu jen částečně, kdy jako rozhodný okamžik pro prokázání vzniku invalidity druhého stupně, tj. pokles pracovní schopnosti žalobce o 60%, stanovily den prokázání organických změn v rámci psychického postižení. Toto bylo prokázáno psychologickým vyšetřením Psychiatrické kliniky Fakultní nemocnice Hradec Králové, které prováděl Mgr. Ž. a které probíhalo ve dne 15. – 19. 10. 2015. Za okamžik prokázání vzniku invalidity druhého stupně byl tedy posudkovými komisemi stanoven den 19.10.2015, zpráva MUDr. C. nebyla shledána za dostatečnou k prokázání zhoršení stavu na úroveň odpovídající druhému stupni invalidity. I zde shledal soud odůvodnění nálezů posudkových komisí dostatečné a přesvědčivé.

Co se týče namítané invalidity třetího stupně, tak zde má soud za potřebné nejprve zdůraznit, že celkem byly zpracovány čtyři posudky týkající se invalidity žalobce a všechny dospěly ke stejnému závěru, že, ač je zdravotní stav žalobce vážný, postižení nedosahuje intenzity invalidity třetího stupně. Posudky se shodly, že se v případě žalobce jedná o středně těžké funkční postižení na horní hranici hodnocení uvedeného v kapitole I položce 4c přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Jak bylo uvedeno výše, soudu nepřísluší přezkoumávat odborné závěry posudkových komisí, kdy zákon stanovil

pravomoc zkoumat invaliditu posuzovaných osob pouze posudkovým lékařům ČSSZ a posudkovým komisím MPSV. Z toho důvodu ani poukázání na jednotlivé nálezy obecných lékařů nemůže znevěrohodnit výše uvedené posudky, jelikož ty z předchozích lékařských vyšetření vycházely, a to i z namítané zprávy ortopeda MUDr. D. ze dne 11.6.2015, hodnotily je však komplexně a zejména s ohledem na možné pracovní uplatnění žalobce, což je posouzení, ke kterému obecný lékař nemá odbornost. Soud tudíž nemůže přisvědčit žalobci, že by se v jeho případě jednalo již o invaliditu třetího stupně, jelikož v provedených posudcích neshledal žádných rozporů ani nedostatků.

Posledním žalobním bodem bylo tvrzení, že by do posouzení zdravotního stavu žalobce měly být zahrnuty další zdravotní postižení s ohledem na § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity. Ustanovení § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity uvádí následující: *V případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce je více zdravotních postižení a v důsledku působení těchto zdravotních postižení je pokles pracovní schopnosti pojištěnce větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti určené podle rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů.*

Je třeba zdůraznit, že sama vyhláška nestanoví povinnost zvýšit horní hranici narušení pracovní schopnosti určené podle rozhodující příčiny v případě výskytu více postižení, jde toliko o postup fakultativní. Vyhláška umožňuje vzít v úvahu více postižení v případě, že by samotné postižení rozhodující příčinou bylo na horní hranici daného rozpětí a tudíž by v rámci vyhláškou stanoveného rozpětí nebylo možné vzít v úvahu další faktory negativně ovlivňující pracovní schopnost posuzovaného. Ve všech vypracovaných posudcích však již byla pluralita onemocnění zohledněna právě stanovením míry narušení pracovní schopnosti při horní hranici stanoveného rozpětí a zejména posudková komise MPSV v Hradci Králové se s námitkami žalobce v tomto ohledu dostatečně vypořádala. Komise dospěla k závěru, že dodatečné zdravotní potíže nemohou způsobit stav srovnatelný se stavem dle položky 4d kapitoly I přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, který je představován encefalopatií s těžkým postižením kognitivních funkcí a intelektu či těžkým postižením kolenních kloubů a schopnosti pohyblivosti, přičemž až tato položka by odpovídala žalobcem požadovanému snížení pracovní schopnosti o 70%. Soud shledal toto odůvodnění za dostatečné pro závěr, že v případě žalobce nedošlo k pochybení při zpracování posudků tím, že nebyl zohledněn § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity.

Z výše uvedeného vyplývá, že, ač napadené rozhodnutí ob stojí z hlediska posouzení stupně invalidity žalobce, neobstojí ve vztahu k určení data vzniku invalidity žalobce, a to jak invalidity prvního, tak druhého stupně. Proto soud ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. žalované rozhodnutí zrušil, jelikož v předcházejícím správním řízení nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci. Soud zároveň vyslovil, že věc se vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) a při vázanosti tímto názorem posoudí důvodnost vznesených námitek žalobce, přičemž při svém rozhodování bude plně respektovat závěry posudkové komise MPSV v Hradci Králové a posudkové komise MPSV v Brně.

Náklady řízení:

Žalobce, který měl ve věci úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem. Jelikož se při jednání žalobce práva na náhradu nákladů výslovně vzdal, soud toto právo nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 25. října 2017

JUDr. Petra Venclová, Ph.D.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: